

Házená ➔ Vojtěch Patzel vyměnil Duklu za Karvinou, na vyhecované

Do dolů nechod', radí

Z Dukly Praha do Baníku Karviná? Přestupy mezi házenkářskými rivaly, nejspěšnějšími kluby s mimořádnou historií i na mezinárodní scéně, jsou raritou. V minulosti šel touto cestou pouze brankář Miloš Slabý, ale i ten to vzal s „mezipřistáním“ v Ostravě. Reprezentant **Vojtěch Patzel** (22 let) je historicky prvním házenkářem, který šel z Dukly do Karviné. „Hlavně nechod' do dolů,“ nabádal ho na dálku starostlivě táta.

KARVINÁ – Na ostří nože. Takové jsou prakticky všechny házenkářské zápasy Karviné proti Dukle Praha. „To je pravda, každý zápas, který jsem dřív proti Karviné hrál, byl vyhocený,“ usmívá se Vojtěch Patzel, pro kterého bude nadcházející bitva proti Dukle vyšperkována i tím, že za ni hraje jeho mladší bratr Jonáš. „Musím přiznat, měl jsem trochu strach, jak mě karvinský kotel přijme. Býval jsem ve vzájemných zápasech občas vztekly a dával to najevo... Ale přijali mě výborně a moc se těším, jaké to teď bude ve středu poprvé proti Dukle.“

V rozhovoru pro Sport mluví Vojtěch Patzel mimo jiné o rodinné vazbě na brankáře stříbrného týmu fotbalistů z mistrovství světa 1934. Proč dal házené přednost před tenise. Či o tom, kdo má z házené víc modřin - přítelkyně, hráčka Olomouce, nebo on?

Zmínil jste velkou rivalitu klubů, jaký měl váš přestup z Dukly do Karviné ohlas?

„Velký. Není to běžný přestup, to je pravda, kluby jsou obrovští rivalové. Hodně lidí mi psalo. Proč?! Jak to může kluk z hlavního města, který v Praze žije celý život, v Karvině zvládnout? Já ale nešel za městem, šel jsem za házenou. A navíc jsem postupně zjistil, že ani ve městě mi nic nechybí. Jsem rád, že jsem se nebál a tento krok jsem uskutečnil.“

Jak si kluk z hlavního města zvyká na Karvinou?

„Ze začátku jsem velká očekávání ani neměl, znal jsem jen halu, její okolí a nic jiného. Kluci mě už městem provedli, pomohli mi se zorientovat a nic mi nechybí. Opravdu. Je to tady super, všechno blízko. A stejně je teď lockdown, takže se nikam ani chodit nesmí. Co by mi mělo chybět?“

Metro?

(usměje se) „Ne, vůbec. Všechno je kousek, takže měžu chodit pěšky. To je lepší.“

Proč jste se vlastně rozhodl změnit dres?

„Vím, že v české extralize nejsou takové přestupy běžné, v minulosti šel takhle z Dukly do Karviné snad jenom Miloš Slabý. V Dukle jsem se hodně zlepšil, nemůžu na klub říct křivého slova, byl jsem tam spokojený. Ale ke konci už tak ne, proto jsem zvolil odchod. Vadily mi tam nějaké věci, ale nechci to vyťahovat a házet špínu. Chtěl jsem prostě změnu. Karviná o mě měla zájem už dřív, ale to jsem měl smlouvu. Když mi končila, ozval jsem se sám, zda nabídka stále platí. Chtěl jsem trénovat pod Michalem

KVĚTOSLAV ŠIMEK
redaktor
deníku Sport
@ kvetoslav.simek@cncenter.cz

43

Tolik gólů nastřílel Vojtěch Patzel za Karvinou v úvodních šesti ligových zápasech. Na čele tabulky střelců je první společně s Jiřím Motlem z Lovosic.

SROVNÁNÍ BRATRŮ

Vojtěch PATZEL (HCB Karviná)	Jonáš PATZEL (HC Dukla Praha)	
22	věk	18
levá spojka	pozice	střední spojka
43	góly	23
68 %	úspěšnost střelby	71 %
5	góly ze sedmiček	1

Karvinský házenkář Vojtěch Patzel s přítelkyní Magdou Kašpárkovou, extraligovou hráčkou Olomouce
FOTO: ARCHIV VOJTĚCHA PATZELA

Brůnou, věděl jsem, že je tady výborná parta a kolektiv. A že se bude hrát o nejvyšší příčky. Proto Karviná.“

Když jste přicházel, bylo Karvinsko jedním z největších epicenterů koronaviru. Toho jste se nebál?

„Vzhledem k tomu, že největší dvě ohniska byla Praha a Karvinsko, tak mi to nepřišlo jako velký problém. Šel jsem z jednoho extrému do druhého, nepociťoval jsem to. Strach jsem neměl. V Praze to bylo, a vlastně pořád je, nejhorší. Takže žádná změna.“

Táta vás prý před odchodem do Karviné varoval, abyste nechodil do dolů. Je to tak?

(usmívá se) „Ano, je. Když jsem z Prahy odjížděl, tak mi říkal, ať prý hlavně nechodím do dolů. To snad nehrozí, odpovídal jsem.“

Počkejte, v minulosti měli fotbalisté nebo hokejisté na Ostravsku a Karvinsku pohružku, že když se jim nebude na hřišti dařit, půjdou za trest na šachtu. Vás tým v Karvině nestraší?

(usměje se) „Možná se Michal Brůna o něčem takovém zmínil, ale v hlavě mi to neutkvělo. Což o to, do dolů bych se podíval rád, ale s mou manuální šikovností bych jim tam asi nebyl moc platný.“

Tahat vozíky byste mohl, ne? Hrubou sílu byste jistě uplatnil.

„Leda tak. Ale nesměl bych do něčeho kopat, pracovat rukama. To mi fakt nejde.“

Město má ještě jednu specialitu - Karvinské moře. Stačil jste ho během léta poznat?

„Jo, tam jsme s klukama chodili po tréninku se vykoupat. Ten název mě opravdu pobavil. Jdeme k moři? Tady? Ale je to opravdu pěkné venkovní koupání, bylo to tam fajn.“

Dá se k něčemu přirovnat?

„Přirovnal bych to k nádrži Džbán na Divoké Šárce v Praze, i když Džbán takhle velký zdaleka není. Proti leckterým pražským venkovním koupákům je to i udržované, pěkné. Vřak jsem tátovi v létě pár fotek a pohledů od moře poslal.“ (usmívá se)

Když jste u rodiny, jakou vazbu máte na fotbalového brankáře Čestmíra Patzela, který byl členem stříbrného týmu fotbalistů na mistrovství světa 1934?

„To je zajímavé, nevěděl jsem o něm vůbec nic. Až když se mě na něho začali ptát, jestli to není můj děda, jsem zjistil, že to je opravdu příbuzný. Bohužel o něm nevím skoro nic. Jen to, že by to měl být dědův strejda.“

S dědou nebo tátou jste si o něm nepovídali?

„Ptal jsem se dědy, ale taky si nebyl úplně jistý. Super ale je, že už se jméno Patzel v reprezentaci objevilo. I když teda ve fotbale. Mistrovství světa 1934 je už opravdu dávno, ale jestli tam dokázali uhrát stříbro, je to pecka. Je vidět, že dřív byl náš fotbal trochu jinde. Můžeme doufat, že zase bude.“

Vás fotbal v mládí nebral?

„Fotbal hrál děda. Za Spartu, ale dráha profíka mu nakonec nevyšla. Prošel ve Spartě všemi mládežnickými kategoriemi, pak skončil v Loko Vltavín. Vzpomínal, že Spartu jednou s Vltavínem porazili, ale nevím, proč to nedotáhl dál. Táta je pro změnu tenista, chtěl si vychovat dalšího, takže moje dráha byla jasná. Začínal jsem s tenisem.“

řekl o ženské házené

„I holky se občas rády pomlátí. Hodně lidí říká, že ženská házená je jiný sport. Já si to nemyslím. Když jsem ženskou házenou skrze Majdu začal víc sledovat, přijde mi v pohodě.“

Děda z vás nechtěl mít fotbalistu?

„Děda byl nakonec za tenis rád, protože když ho začal hrát táta, tak s ním děda objížděl tréninky a turnaje. Sám si v tenisu našel zalíbení, pořád ho s kamarády amatérsky hraje. Takže děda byl spokojený, že to samé pak mohl absolvovat i se mnou. Co si pamatuji, většinu tenisových tréninků a zápasů jsem strávil s dědou. Nebyl zklamaný, že v rodině není další fotbalista.“

Využil jste v házené z tenisu něco? Třeba „našvihanou“ ruku?

„Těžko říct, byl jsem ještě malý, končil jsem s tenisem asi v jedenácti. Možná krátké starty, rychlost. Fyzickou jsem měl z tenisu dobrou, takže celkově pohyb.“

Tenis je vyložené gentlemanů sport, zatímco házená jeden z nejtvrdších. Změna vám sedla?

„Změna to byla velká, ale když jsem začínal s nejmenší házenou, nebyl tam ještě kontakt až takový. A postupně jsem si zvykl, v pohodě. Nedá se říct, že bych byl rváč, ale mám rád, když je zápas trochu vyhocenější a všich-

ni do toho jdou naplno. V tom se cítím dobře. Sice nejsem až tak úplně silově vybavený, jak bych měl být, ale snažím se to nahrazovat rychlostí a dravostí.“

Na tenis se ještě díváte?

„Jo, koukám se rád. Když jsou nějaké větší turnaje, dívali jsme se vždycky s tátou. Oba fandíme Federerovi. Líbí se nám, jak si dokáže udržet tak dlouho vysokou úroveň. Není z těch hráčů, kterým se nedaří a hned to vzdávají. Taky jsem ho na hřišti neviděl se vztekat, přijde mi jako pravý tenisový gentleman. A navíc je trochu podobný tátovi.“ (usmívá se)

Od tenisu vás prý k házené přetáhnul školník a paní učitelka, souhlasí to?

„Souhlasí, jenom to nebyla učitelka, ale paní družinářka Martina Charvátová. Její manžel Ladislav Charvát dělal pro změnu školníka, na základce spolu vedli kroužek házené. Měli to jako Duklu pro nejmenší. Když jsem přišel, hned si mě odchytili. Pořádali školní házenkářské turnaje, viděli, že se umím hýbat, běhat, tak mě na házenou postupně nalákali. Nebyl to žádný školní trest za to, že jsem neměl papuču. (usmívá se) Spíš náhoda. Šikovné děti si stahovali do kroužku a pracovali s nimi. Oni mají největší podíl na tom, že mě házená chytila, bavila a zůstal jsem u ní.“

Co vás na házené bavilo nejvíc?

